

KEMÂL ÖZKAN

Hacı Kemâl Özkan, 1931 yılında Erzurum'un Karayazı İlçesine bağlı Aşağı Kızılkale Köyünde dünyaya gelmiştir. 1955 senesinde Üstad Hazretlerini Isparta'da ziyaret etmiştir. "Dilimde kekemelik vardı, Üstad ellerini açarak bana dua etti; görüyorsunuz tamamen iyileştim" diyor.

Kemal Özkan kendi Tarihçe-i Hayatını şöyle özetlemektedir:

"O zamanlar Köyümde İlkokul bile bulunmadığından okula gidemedik. Bu sebeble 1946 yılında eski medreselere gidip Arapça dersleri almaya başladım. İmam olmak için ilkokul diplomasını bile dışarıdan, sonradan aldım. Gittiğim medreselerde 1952 yılına kadar okudum. 1952'de askere gittim, askerliğimi Ankara'da yaptım. Ankara'da bulunan *Said Özdemir Ağabey* ile her zaman görüşüyorduk. Risale-i Nur'u o zamandan itibaren tanıdım ve okumaya başladım. 1954'te terhis oldum. Erzurum'a dönüp tekrar medreselerde Arapça derslerine devam ettim. Şarkın o zamanki büyük âlimlerinden dersler aldım. Bunlardan bazıları Karayazı'da *Hacı Kâmil Efendi, Seyda Molla Yahya Efendi, Muş Malazgirt'ten Seyda Molla Zahir Efendi'dir*. Bu hocalarımdan 1960'a kadar okudum. Bu şekilde eski medreselerden mezun olup, 30 sene imamlık yaptım. Şu anda emekliyim, 20 yıldır İzmir'de ikamet ediyorum."

Said Özdemir Ağabey Teşvik Etti

1955 yılında bir iş için memleketim olan Erzurum'dan Ankara'ya gitmiştim. Orada Said Özdemir Ağabeyi ziyaret ederek görüştüm. Said Ağabey: "**Üstad Hazretleri Emirdağ'ında ikamet ediyor, kendisini ziyaret etmek isterseniz gidin.**" dedi. Bunun üzerine Haymana'ya bağlı Güzelyayla köyüne giderek, orada oturan amca oğlu Hacı Ahmed ile konuştum. O köyde hem hâfız hem de benim gibi eski medreselerden mezun Harun Aytaç vardı. O'na "Gel beraber Üstadı ziyaret edelim." dedim. O zamanlar Harun'un babası henüz hayatta idi. Harun, bana, babasının jipi olduğunu, beni kırmayacağını, gidip söylememi tavsiye etti. Ben de Hacı Yusuf'tan jipi istedim. Hacı Yusuf, "**Haydi ben de sizinle geliyorum, Üstad'ı beraber ziyaret edelim.**" dedi. Böylece ben, Harun Aytaç ve babası Hacı Yusuf beraber yola çıktık. Öğle namazını Polatlı'da kıldıktan sonra Emirdağ'a yakın Belpınar köyünde bir evde misafir kaldık. Sabah konak sahibi de bize iştirak ederek, tekrar yola çıktık. O da Üstad Hazretlerini görmek istiyordu.

"Ben dönmeyeceğim!" Dedim ve...

Emirdağ'ına varınca, oradaki Ağabeyler üstadımızın Isparta'ya gittiğini söylediler. Bunu duyunca Hacı Yusuf, oğlu Harun ve misafir kaldığımız evin sahibi "**demek bize nasip değilmiş**" diyerek geri döndüler. Ben ise "Dönmeyeceğim!" deyip

Afyon'a gittim. Oradan Dinar'a geçtim. İstanbul yolu üzerinde bir kahve vardı, orada araba beklemeye başladım. Kahveci, bana sürekli olarak nereye gideceğimi soruyordu. Araba gelmeyince gece yarısına kadar bekledim. Kahveci tekrar sorunca **"İsparta"** dedim; meğer biliyormuş. **"Üstad'ın yanına gidiyorsun demek."** dedi.

Sonunda gece yarısına doğru İstanbul'dan bir otobüs geldi de onunla Isparta'ya gidebildim. Ben henüz gençtim, oraların da yabancıydım. "Yeni Isparta" adında bir otel vardı, oraya gittim. Abdest aldım, yatsı namazını kıldım, fakat heyecandan bir türlü uykum gelmiyordu, hiç yatağa bile girmedim. Sabah ezanı okununca doğru camiye gittim. Namazdan sonra, yaşlı bir adamın arkasından takip ederek, ona sordum: **"Bey amca ben yabancıyım, Üstad Hazretlerinin ziyaretine geldim, Onu nasıl görebilirim?"** *"Beni takip et."* dedi. Beraber bir kahveye gittik, bana kahvenin yanındaki dükkânı göstererek: "Bak burası Üstad'ın öz talebesi Rüşdü Efendininidir (*Süleyman Rüşdü Çakın.*) O seni görüşür." dedi. Bu şekilde kahvede kuşluk vaktine kadar bekledim. Sabırsızlık ve heyecan içinde yerimde duramıyordum. Fakat Rüşdü Ağabey de bir türlü dükkâna gelmiyordu. Artık sonunda ben de gördüğüm bir faytoncuya sordum: **"Üstad'ın evini biliyor musun?"** *"Bilmez olur muyum."* dedi. 150 kuruş karşılığında beni Üstad'ın evine kadar götürdü, yalnız eve yaklaşınca *"Ben oraya kadar gelemiyorum, şu iki katlı ev onundur."* dedi, parasını verdim ve gitti.

Dilimdeki Kekeme İçin Üstad'dan Dua İstedim ve...

Üstad'ın evinin kapısının zilini çaldım, yaşlı bir ağabey çıktı karşıma. Bana "nereden, niçin geldiğimi" sordu. Erzurum'dan Üstad Bediüzzaman Hazretlerini görmek için geldiğimi söyledim. **"Şansın varmış, Üstad kırlara gitmek üzereydi, şimdi hemen inecek."** diyerek eve girdi. Tekrar geldi, Üstad'a aid bir yorgan, bir seccade, bir de içi dolu bir sepet getirdi, arabaya koydu. Araba bahçenin içindeydi, şoför arabayı hazırlamakla meşguldü. O ağabey tekrar içeri girdi ve Üstad'la beraber aşağıya indiler. Ben Üstad ayakta kalmasını diye hemen gidip arabanın kapısını açtım. Üstad Hazretleri arabaya bindi, sonra mübarek ellerini öptüm. Elini bana verirken **"Evladım nereden geldin?"** dedi. *"Erzurum."* deyince, **"Neden geldin?"** diye sordu. *"Üstadım ziyaretinize geldim."* dedim. Bana üç kere **"Maşallah... Maşallah... Maşallah... İsmi nedir evladım?"** dedi. *"Kemâl"* deyince **"Seni, bu arkadaşlar gibi, arkadaş ve kardeş kabul ettim. Allah ziyaretini kabul etsin."** Ben bir daha elini öptüm. Elini yüzüme sürdü, dua etti. Dedim ki: *"Üstadım, beni görenler, hususan amca oğlu Hacı Ahmet, hepsi sana selam gönderdi, dualarını bekliyorlar."* deyince, Üstad: **"Evladım, sen de hepsine selam söyle."** diye cevap verdi.

O zamanlar herkes bilirdi ki benim dilimde bir kekemelik vardı, zor konuşabiliyordum. Üstad'a bir müşkülüm olduğunu söyleyerek, dilimdeki kekemelik için: *"Üstad'ım, bana dua et de dilim doğrulsun."* dedim. Üstad, tekrar ellerini kaldırarak dua etti. Araba yürüdü, bahçeden çıkarken araba durdu. Ellerini tekrar kaldırarak dua etti, **"Allah'a ısmarladık."** dedi ve araba bahçeden çıkıp gitti.

Elhamdülillah Üstad'ın ziyareti bana bu şekilde nasip olmuştu. İşte görüyorsunuz ki Üstadımın o duasından sonra benim kekemeliğim kalmadı ve böylece şifaya kavuştum.

Bir de Üstad bana; **“Sen burada yabancısın, buralarda durma, hemen garaja git, araba seni bekliyor.”** dedi. Hakikaten ben garaja gidince oradaki simsarlar *“Nerede kaldın, araba seni bekliyor?”* dediler. Otobüse bindim, bir kişilik yer vardı. Bu şekilde Üstadımızın ikinci bir kerametine de şahidlik etmiş oldum.

(bk. Ömer ÖZCAN, Ağabeyler Anlatıyor-II)